

Dünya Yeryuvarı ve İnsan

YERBİLİMCİ YAPRAK DÖKÜMÜ ÖNLENMELİDİR

Kendilerini öğretime ve öğrencisine adanmış öğretim üyeleri, ne de olsa gerçekçi olmaktan çok idealisttirler. Hele yurttan yeni yeni uzmanlıklara gereksinimli yıllarda, yeni uzmanlıklara girip te öğrencilerinin uygulamadaki çalışmalarını sürekli izleyenler için bu ülküsellik bir gömlek daha üstündür. Bir pasif yaşam fel-sefesinden bir dinamik davranışa zorlanmış toplumlarda yıllar geçtikçe sorunların daha çetin ve çapraşık gözükmeye evrimin doğasındadır. Yarımını hazırlayan toplumda sorunlar sürekli nitelik değiştirir. Doğruların bulunup izlenmesinde, meslekten olanlarla olmayanların amaç ve güç birliği vazgeçilmez bir zorunluktur. Yerbilimleri disiplinlerinde uğraş verenler için olduğu kadar bu zorunluk, bunlardan yararlanacaklar, ve öncelikle bunları yönlendirecekler için de yaşamsaldır.

Yurttan özellikle uygulamalı yerbilimleri disiplinleri, ve dolayısıyla meslek oluşturları yarım yüzyıllık bile değildir. Bu alanda ilerleme o denli hızlı olmuştur ki çoktandır ecnebilere iş gördürme veya iş verme evresinden kurtulunmuş, olsa olsa «ortak girişim» aşamasına yükselmiştir. Yerbilimciler için planlı ve programlı davranış ortadadır. Örneğin herhangi bir endüstrinin varolup toplum gereksinimlerini karşılaması için doğal maddenin zamanında gereğince ve yeterince sağlanması gerekir. Tarım ülkesi olan yurdumuzda yapay gübre ilk maddesinin planlı, programlı, sürekli ve tutarlı aranması endüstriye elbetteki öngelirdi. Durum petrol, demir ve çelik, vb. için de özdeştir. Yine örneğin bent, tünel, köprü, demiryolu, vb. nin aksamaması için güvenli temel araması, veya iyileştirme çareleri önceden sağlanır.

Yerbilimlerinin 50 yi aşan disiplinlerinde kamu ve özel kesimde çalışanlar, ecnebiyi gereksindirmeyecek nitelik ve niceliktedir. Ne var ki yılların deneyimiyle ustalık aşamasına erişmiş niceleri yurtdışı yolunu tutmuşlar veya buna zorlanmışlardır. «Var olmak, ya da olmamak» davasının kazanılması yolunda deneyimli yerbilimcileri ulusça esirgemeliyiz. Yerli kafa ve kol ihracını, zorunlu olarak çok daha pahalı ve sakıncalı ecnebi ithali ardalar. «Fukara sebepsiz fukara değildir, mutlaka kabahattidir», yurt fakirliğinin başında en değerli varlık olan «uzman» yaprak dökümü vardır.

İster öğretim kurumlarında isterse uygulama alanlarında tüm girişimlerde kalite ve de üstün kalite, pahalılığın karşılığını getiren biricik etkindir. Bunu enbaştan bütün yöneticilerin ister meslekten olsun ister olmasın bilmesi ve ona göre bir tutum içinde olması zoru vardır. Bugün alınan bir kararın yerindeliği ancak yıllar sonra belirir. Plan ve program, tutarlık, süreklilik, karşılıklı güven bunun için zorunludur. «Sil baştan» veya «şansa güven» ile çözüme kavuşulamayacağından, «hizmette kullanma tutumu» açık belirtilmelidir. Yerbilimleri uygulamaları ile sevk ve idare ecnebi önceliğine bırakılmaz. Çok uluslu ortaklıkların başarısı «bilim + teknik + teknoloji + yatırım»ın topluca ele alınışındır, ve devlet dairelerinin işbirliği bunu çok iyi sağlayabilir. Yerbilimci tek yanlı değildir, gereksinen uzmanlıklarla işbirlikçidir, bilgi ve deneyimini sürekli yeniler, kendikendini yetiştirme sürecindedir.

Yukarıdaki doğal davranışların tersi, yılların maddi ve manevi emeğiyle yetişmiş üstün değerli elemanlar, enbaştan geçim sıkıntısı yüzünden yabancı ülkelere göç etmekte ve hatta kaçmaya zorlanmaktadır. Sorunun psikolojik yönleri de dile getirilmiştir: ecnebiye eşit iş için 50 kattan aşkın ödeme, üşençlikten «idare»ye geçme, devlet otoritesini kişisel davranışlarına paravan yapma, kendinden olmaya uzaklaştırma, beğenmezlik, klik, eğriyi doğru gösterme veya tersi, çekemezlik, ortam elverişsizliği, değer bilmezlik, sorumsuz davranış, vb.

Sorunu belirtmenin, çözüm başlangıcı olduğu kanısıyla, «yaprak dökümü»nün önlenmesi olası çarelerinin bulunması en büyük dileğimizdir.

İ.E. ALTINLI